

Františkovo slovo

č.244

Kristovo evangelium není pohádka, nýbrž zjevení Božího plánu

Setkání s Bohem nás nezdržuje, nýbrž osvobozuje

Pokud se člověk neklaní Bohu, klaní se svému já

Odmítněme světského ducha, který nás korumpuje

O Skutcích apoštolů – »Nikdo z vás nepřijde o život«

Papež: Nelásku nelze ospravedlňovat

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Kristovo evangelium není pohádka, nýbrž zjevení Božího plánu

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Tuto druhou neděli vánoční nám biblická čtení pomáhají rozšířit obzor, abychom si uvědomili význam Ježíšova narození. Evangelium nám v prologu svatého Jana ukazuje převratnou novost věčného Slova, Božího Syna, který se »stal tělem« (v.14). Nejenom že přišel přebývat mezi lid, ale stal se jedním z lidu, jedním z nás! Po této události ukazuje směr našemu životu už nejenom zákon, instituce, nýbrž Osoba, božská Osoba, Ježíš, který našemu životu dává směr a umožňuje nám ubírat se cestou, po které šel jako první On.

Svatý Pavel chválí Boha za Jeho plán lásky, uskutečněný v Ježíši Kristu (srov. *Ef 1,3-6.15-18*). V tomto plánu je základ povolání každého z nás. Jakého? Pavel říká, že jsme předurčeni být Božími dětmi skrze Ježíše Krista. Syn Boží se stal člověkem, aby z nás lidí učinil Boží děti. Proto se věčný Syn stal tělem, aby nás učinil součástí svého synovského vztahu k Otci.

Když tedy, bratři a sestry, rozjímáme o podivuhodném znamení jesliček, sděluje nám dnešní liturgie, že Kristovo evangelium není pohádka, není mýtus či povznášející příběh. Nikoli. Kristovo evangelium je plné zjevení Božího plánu s člověkem a světem. Je to poselství jednoduché a zároveň velkolepé, jež nás nutí položit si otázku: jaký konkrétní plán vložil do mě Pán, který mezi námi stále uskutečňuje svoje narození?

Odpověď nám podává apoštol Pavel: »Bůh nás vyvolil, ... abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce« (v.4). Takový je význam Narození Páně. Pokud Pán pokračuje v přicházení mezi nás, pokud nás dále obdarovává svým Slovem, pak proto, aby mohl každý z nás odpovědět na toto povolání, totiž být svatý v lásce. Svatost je přináležitost k Bohu, společenství s Ním a průzračnost Jeho nekonečné dobroty. Svatost je uchovávaní daru, který nám daroval Bůh. Pouze to: uchovat tuto bezplatnost znamená dosáhnout svatost. Kdo tedy přijímá svatost jako dar milosti, nemůže ji neprojevat konkrétními každodenními skutky. Tento dar - milost, kterou mi dal Bůh - tlumočím do konkrétních skutků v setkání s druhými. Tato činná láska, toto milosrdenství vůči bližnímu a odraz Boží lásky očišťuje zároveň naše srdce, uschopňuje k odpouštění a den po dni nás činí „neposkvrněnými“. Avšak neposkvrněnými nikoli ve smyslu odstranění skvrny, neposkvrněnými v tom smyslu, že do našeho nitra vstoupí Bůh, nezištný dar, Boží štědrost, kterou uchovááme a dáváme druhým.

Panna Maria ať nám pomáhá přijímat s radostí a vděčností božský plán lásky, uskutečněný v Ježíši Kristu.

Setkání s Bohem nás nezdržuje, nýbrž osvobozuje

Drazí bratři a sestry, dobrý den

Dnes je slavnost Zjevení Páně, připomínající mudrce, jdoucí za hvězdou, kteří přišli do Betléma od východu, aby navštívili novorozeného Mesiáše. Evangelista Matouš na závěr vyprávění poznamenává, že mudrci »ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili do své země jinou cestou« (*Mt 2,12*).

Tito moudří muži, pocházející ze vzdálených krajin, po dlouhém a namáhavém hledání a daleké cestě našli toho, kterého chtěli poznat. A když konečně dosáhnou cíle, odcházejí téměř vzápětí zpět. Učinili vše, co si předsevzali, poklekli před Dítětem a Jeho matkou, poklonili se, předložili svoje dary, ale příliš se nezdržují. Bez otálení se vydávají na zpáteční cestu do svojí země. Setkání s Dítětem je však změnilo.

Setkání s Ježíšem mudrce nezdrží, ba dokonce jim dává nový podnět k návratu do svojí země, aby se podělili o to, co viděli, a o radost, kterou prožili. V tomto postoji je patrný důkaz určitého stylu a způsobu, jakým se v dějinách zjevuje Bůh. Setkání s Bohem nás nezdržuje, nýbrž osvobozuje; nevězní, nýbrž posílá na cestu a vrací nás na místa v našem běžném životě. Místa jsou stejná, ale my - po setkání s Ježíšem - *nejsme těmi, co předtím*. Setkání s Ježíšem nás mění a přetváří. Evangelista Matouš zdůrazňuje, že se mudrci vydali domů »jinou cestu« (v.12). Pokyn andělů je přiměje změnit cestu, aby nenarazili na Heroda a neupadli do jeho mocenských pletich.

Každá zkušenost setkání s Ježíšem nás vede, abychom se ubírali jinými cestami než dosud, protože od Něho pochází síla dobra, která občerstvuje srdce a odrazuje od zla. Existuje moudrá dynamika mezi kontinuitou a novostí. Návrat vede domů, ale »jinou cestou«. Plyne odtud, že *jsme to my, kdo se máme měnit* a přetvořit způsob svého života, byť ve stejném prostředí, uzpůsobit kritéria úsudků o skutečnosti, jež nás obklopuje. Je to rozdíl mezi pravým Bohem a zrádnými idoly, jakými jsou peníze, moc, úspěch; mezi Bohem a těmi, kdo slibují, že tyto idoly opatří: mágy, kartáčkami, věstci... Rozdíl je v tom, že idoly nás k sobě poutají, činí závislými na nich, a my se zmocňujeme jich. Pravý Bůh nás nezdržuje, ani se nenechá zdržet od nás; otevírá nám cesty novosti a svobody, protože je Otcem, který je vždy s námi, aby nám umožňoval růst. Setkáš-li se duchovně s Ježíšem, pamatuj, že se máš vrátit na svoje místo, ale *jinou cestou*, v jiném stylu. Je to Duch svatý, kterého nám Ježíš dává a jímž přetváří naše srdce.

Prosme Pannu Marii, ať se staneme Kristovými svědky tam, kde jsme, svým novým životem, proměněným Jeho láskou.

Homilie

6.1.2020

Pokud se člověk neklaní Bohu, klaní se svému já

V evangeliu (Mt 2,1-12) jsme slyšeli, jak mudrci vyjevují svůj úmysl: »Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit« (Mt 2,1-12). Klanění je cílem jejich cesty, cílem jejich pouti. A skutečně, když přišli do Betléma, »spatřili dítě s jeho matkou, padli na zem a klaněli se mu« (v.11). Ztratíme-li smysl pro *klanění*, ztratíme směr křesťanského života, který vede k Pánu, nikoli k nám. To je riziko, před nímž nás varuje evangelium, jež nám vedle mudrců ukazuje také osoby, které se nedovedou klanět.

Především je to král Herodes, který používá sloveso poklonit se zavádějícím způsobem. Žádá totiž mudrce, aby jej informovali o místě, kde se Dítě nachází, »abych se mu – jak říká – také přišel poklonit« (v.8). Herodes se však klaněl pouze sobě a proto se lží chtěl zbavit Dítěte. Čemu nás to učí? Že pokud se člověk neklaní *Bohu*, klaní se svému *já*. I křesťanský život, pokud se neklaní Pánu, může být zdvořilým způsobem, jak se utvrzovat ve svojí znamenitosti. Takoví křesťané nedovedou adorovat, neumějí se modlit klaněním. Existuje vážné nebezpečí sloužit si Bohem a nesloužit Bohu. Kolikrát jen jsme zájmy evangelia zaměnili za ty svoje, kolikrát jen jsme svoji pohodlnost zastírali svojí zbožností, kolikrát jen jsme Boží moc, spočívající ve službě druhým, směšovali se světskou mocí, která slouží sama sobě!

Kromě Heroda jsou v evangeliu další osoby, které se nedovedou klanět: velekněží a učitelé lidu. Ukazují Herodovi s maximální přesností místo, kde se má narodit Mesiáš, tedy v Betlémě v Judsku (srov. v. 5). Znají proroctví a přesně je citují. Velcí teologové vědí, kam jít, ale nejdou tam. I z toho si můžeme vzít poučení. V křesťanském životě nestačí vědět. Není možné poznat Boha, aniž bychom vyšli ze sebe, setkali se a klaněli. Teologie a pastorační výkonnost jsou málo nebo nejsou vůbec platné, pokud se nepokleká a nejedná, jako to činili mudrcové, kteří nebyli jen rozvážnými organizátory cesty, nýbrž putovali a klaněli se. Klanění vyjevuje, že víra není pouhý souhrn krásných nauk, nýbrž vztah lásky k živé Osobě. Ve vztahu k Ježíši poznáváme Jeho tvář. Klaněním objevíme, že křesťanský život je milostný

příběh, kde nestačí jen správné ideje, nýbrž je zapotřebí klást na první místo Boha, jako to činí zamilovaný s osobou, kterou miluje. Taková má být církev, totiž zamilovaná ctitelka svého Ženicha Ježíše.

Na začátku roku znovu objevme klanění (adoraci) jako požadavek víry. Pokud budeme poklekat před Ježíšem, přemůžeme pokušení jít si každý svou vlastní cestou. Klanění je totiž exodem z toho největšího otroctví, kterým je otročení sobě. Klanět se znamená klást do středu Pána, abychom se nesoustředili na sebe. Znamená to dát věcem správný řád a ponechat Bohu první místo. Klanět se znamená upřednostňovat Boží plány před svým časem, svými právy a svým prostorem. Znamená to osvojit si učení Písma: »Pánu, svému Bohu se budeš klanět« (Mt 4,10). Klanět se svému Bohu znamená vnímat vzájemnou sounáležitost s Bohem. Znamená „tykat“ ve svém nitru Bohu, svěřovat Mu život tím, že Mu dovolujeme, aby vstupoval do našich životů. Znamená to nechávat Jeho útěchu sestupovat na svět. Klanět se znamená objevit, že k modlitbě stačí říkat: »Pán můj a Bůh můj!« (Jan 20,28) a nechávat se prostoupit Jeho vlídností.

Klanět se znamená setkávat se s Ježíšem bez seznamu požadavků, ale s jediným přáním, totiž přebývat s Ním. Znamená to objevit, že radost a pokoj rostou chválou a díkůvzdáním. Když se klaníme umožňujeme Ježíši, aby nás uzdravil a změnil. Adorací dáváme Pánu možnost, aby nás proměnil Svojí láskou, osvětlil naše temnoty, dal nám sílu ve slabosti a odvahu ve zkouškách. Klanět se znamená jít k podstatě. Je to cesta k podrobení se detoxikaci od spousty zbytečností a závislostí, jež umrtvují srdce a ohlupují mysl. Osvojujeme si klanění, když se odmítáme klanět tomu, čemu se klanět nemáme: bůžku peněz, bůžku konzumu, bůžku rozkoše, bůžku úspěchu a svému já povýšenému na bůžka. Klanět se znamená umenšit se před tváří Nejvyššího, abychom před Ním objevili, že život je veliký nikoli jméním, nýbrž milováním. Klanění je opětovný objev, že jsme bratři a sestry tváří v tvář mysteriu lásky, jež přemáhá každý odstup; je to čerpání dobra u pramene a nalezení odvahy sbližovat se s druhými v blízkém Bohu. Klanět se znamená umět mlčet před božským Slovem, abychom se naučili říkat slova, která nezraňují, nýbrž těší.

Klanění je gestem lásky, jež mění život. Je to počínání mudrců, kteří přinášejí Pánu zlato, aby mu řekli, že nic není cennější než On; darují kadidlo, aby mu sdělili, že pouze s Ním se náš život povznáší; podávají myrhu, kterou se pomazávala raněná a zdeptaná těla, aby slíbili Ježíši, že budou oporou svému trpícímu a marginalizovanému bližnímu, protože v něm je On. Obvykle se umíme modlit, kdy Pána o něco prosíme nebo za něco děkujeme, ale církev musí sahat ještě dále a modlit se klaněním, musíme pokročit v adoraci. Je to moudrost, kterou je třeba denně se učit. Modlit se klaněním, modlit se adorací.

Drazí bratři a sestry, každý z nás se může dnes ptát: „Jsem křesťanem, který se klaní?“ Mnozí křesťané, kteří přistupují k modlitbě, se neumějí klanět (adorovat). Položme si tuto otázku: Nacházíme čas na adoraci během dne a dáváme prostor adoraci ve svých společenstvích? Je na nás, abychom jako církev uskutečňovali slova, která jsme dnes recitovali v Žalmu: »Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země«. Adorací objevíme smysl svojí cesty jako mudrci. A jako oni zakusíme »nevýslovnou radost« (Mt 2,10).

Kázání z Domu sv. Marty

7.1.2020

Odmítněme světského ducha, který nás korumpuje

Vatikán. „Světský duch je určitá atmosféra, jež vyvolává ochablost a vede k tomu, že nedokáže rozlišovat dobro od zla,“ kázal dnes po sváteční odmlce papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Komentoval tak liturgické čtení z prvního listu apoštola Jana (1 Jan 3,22-4,6), který nabádá věřící, aby »zůstávali v Bohu«, tedy »věřili v Ježíše Krista a navzájem se milovali«.

„Někdo může žít v těch nejhříšnějších městech a nejateističtějších společnostech, ale pokud zůstává v Bohu, pak takový muž či taková žena přináší spásu“ – řekl v úvodu Petrův nástupce. Poukázal pak s odvoláním na epizodu ze Skutků apoštolů na skutečnost, že dnes mnozí křesťané také nevědí, kdo je Duch svatý, a ztožňují ho s holubicí. „Duch svatý je však ten, který ti umožňuje zůstávat v Pánu, je zárukou a silou,“ řekl.

Římský biskup potom komentoval slova apoštola Jana o »duchu, který nevyznává Ježíše příšlého v těle«, čili »duchu antikrista«, který »už je na světě«. „Duch světa - řekl papež - je opakem Ducha svatého. Světský duch je určitá atmosféra, jež vyvolává ochablost a vede k tomu, že nedokážeš rozlišovat dobro od zla,“ vysvětlil František.

„Abychom tedy zůstávali v Bohu, musíme prosit o dar Ducha svatého, který je zárukou. Jak ale poznat – tázal se papež – zda máme Duch svatého nebo ducha světa? Apoštol Pavel nám podává radu: »Nezarmucujte svatého Božího Ducha« (Ef 4, 30). Když jdeme za duchem světa, zarmucejeme, ignorujeme a ponecháváme stranou Ducha svatého, a náš život jde jinudy.

Duch světa působí zapomnění – dodal papež. Neoddaluje od Boha hřích, který zaznamenáš a za jehož odpuštění prosíš, nýbrž duch světa, který ti dává zapomenout, *co je to hřích*, jako by se mohlo dělat cokoli. V těchto dnech – povzdechl si František - mi jeden kněz na mobilu ukázal videozáznam, jak v jistém turistickém městě, v jedné křesťanské zemi vítali nový rok.

„Oslavovali nový rok příšerně světsky, utrácením a hýřením. To je duch světa. „Je to hřích?“ – „Nikoli, drahý, to je zkaženost, která je horší než hřích.“ Duch svatý tě vede k Bohu, a když hřešíš, chrání tě a pomáhá vstát, avšak duch světa tě vede do zkaženosti, takže nedokážeš rozlišit, co je dobro a co zlo. Všechno je stejné, totožné.“

Duch světa vede do nevědomosti, která nerozlišuje hřích, řekl dále papež a ilustroval to jednou argentinskou písničkou, kde se zpívá „Jen jdi dál, všechno je jedno, setkáme se dole v peci.“ - Jak si tedy máme počínat, abychom uměli rozlišovat? – tázal se znovu.

„Apoštol Jan nám dává radu: »Milovaní, každému duchu hned nevěřte, ale zkoumejte duchy, zdali jsou z Boha... [...] nebo ze světa«. Co však znamená »zkoumat duchy«? To je jednoduché: když něco pocítíš, chce se ti něco udělat nebo tě napadne nějaká myšlenka, úsudek o něčem, zeptej se: pochází to, co cítím, z Božího Ducha anebo z ducha, který je ve světě.“

„Je zapotřebí jednou, dvakrát denně zpytovat, co se děje v našem srdci – pokračoval papež. Proto říká svatý Pavel i svatý Jan: »Nevěřte hned každému duchu«. Bohužel mnozí křesťané mají dnes srdce jako ulici a nevědí, kdo přichází a kdo se vrací, protože nedovedou zpytovat, co se děje v jejich nitru.“

„Proto vám radím, udělejte si každý den trochu času před ulehnutím nebo v poledne – kdy chcete – a ptejte se, co vám ten den prošlo srdcem. Jaké skutky či myšlenky mne napadaly? Jaký duch hýbal mým srdcem? Duch Boží, dar Boží, Duch svatý, který mne vede vždycky na setkání s Pánem, anebo duch světa, který mne sladce a pomalu vzdaluje od Pána, velice, velice pozvolným skluzem.“

Prosme tedy Pána o tuto milost zůstávat v Pánu a prosme Ducha svatého, aby nám dal milost rozlišovat duchy, tedy to, co se hýbe v nás. Kéž naše srdce není jako ulice, nýbrž místo naší schůzky s Bohem – končil papež dnešní kázání v kapli Domu sv. Marty.

O Skutcích apoštolů – »Nikdo z vás nepřijde o život«

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Kniha Skutků apoštolů ve své závěrečné části podává, jak se *evangelium šíří nejenom po zemi, ale i po moři*, na lodi, která přepravuje vězněného Pavla z Cesareje do Říma (srov. Sk 27,1-28,16), do srdce impéria, aby se uskutečnilo, co řekl Zmrtvýchvstalý: »Budete mými svědky [...] až na konec země« (Sk 1,8). Přečtěte si knihu Skutků apoštolů a uvidíte, jak evangelium mocí Ducha svatého dosahuje ke všem národů a stává se všeobecným. Vezměte si ji a přečtěte.

Plavba od počátku naráží na nesnáze a stává se nebezpečnou. Pavel radí, aby se v cestě nepokračovalo, ale setník na něj nedá a spolehne se na lodivoda a kormidelníka. Pokračují v plavbě, ale posádka ztratí nad lodí kontrolu a prudká bouře způsobí jejich ztroskotání.

Když se zdálo, že nadchází smrt, a všichni propadají zoufalství, vystoupí Pavel a ujišťuje posádku slovy, která jsme slyšeli v úvodu: »V noci se mi zjevil anděl poslaný od Boha, jemuž patřím« - říká Pavel, protože každý tehdy měl vlastního boha - »a kterému sloužím, a řekl mi: „Už se Pavle, neboj! Musíš ještě předstoupit před císaře. A Bůh ti daroval všechny, kdo jsou na lodi s tebou.“« (Sk 27,23-24). I ve zkoušce Pavel nepřestává být *strážcem života druhých a udržuje v nich naději*.

Lukáš tak ukazuje, že plán, který přivádí Pavla do Říma, zachraňuje nejenom apoštola, ale také jeho druhy na cestě i ve ztroskotání. Z neštěstí se stává prozřetelnostní příležitost ke hlásání evangelia.

Po ztroskotání se ocitnou na ostrově Malta, jehož obyvatelé se k nim chovají velice laskavě. Malťané jsou hodní, mírní a přívětiví, již od té doby. Pršelo a bylo chladno, a oni rozdělali oheň, aby ztroskotanci mohli pookrát a vzchopit se. I tady se Pavel projevuje jako pravý Kristův učedník, když šel nasbírat chrastí, aby se staral o oheň. Přitom se mu pověsila na ruku zmije, ale nic se mu nestalo. Jakmile to uviděli domorodci, říkali si: »Ten člověk je jistě nějaký vrah! Vyvázl sice z moře, ale Spravedlnost ho nechce nechat naživu.« (Sk 28,4) Čekali, že opuchne a padne mrtvý. »Když však [...] viděli, že se s ním neděje nic zlého, obrátili a říkali, že je to nějaký bůh« (Sk 28,6). Ve skutečnosti však toto dobrodiní přichází od Vzkříšeného Pána, jenž pomáhá podle příslibu, který dal věřícím před Nanebevstoupením: »Budou brát hady do ruky a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se« (Mk 16,8). Legenda praví, že od té doby nejsou na Maltě zmije. Je to Boží požehnání tamějšímu vlídnému lidu.

Pobyt na Maltě byl pro Pavla příhodným časem ke „ztělesnění“ slova, které hlásá, a prokazování soucitu s nemocnými, které uzdravoval. Toto je zákon evangelia. Když věřící zakusí spásu, nenechává si ji pro sebe, ale uvádí do oběhu. „Dobro vždycky tíhne k tomu, aby se sdílelo. Každá autentická zkušenost pravdy a krásy se sama šíří a každý člověk, který prožívá hluboké osvobození, se stává vnímavějším k potřebám druhých“ (*Evangelii gaudium*, 9). Takto „zkušený“ křesťan se zajisté může více přiblížit trpícímu, protože zná utrpení, otevírá svoje srdce a je citlivý pro solidaritu s druhými.

Pavel nás učí, abychom zkoušky prožívali tak, že se přimkneme ke Kristu, aby uzrála „jistota, že Bůh může působit za jakýchkoli okolností, i uprostřed zdánlivých neúspěchů« a „že ten, kdo se z lásky obětuje a dává Bohu, určitě přinese plody“ (srov. *tamt.* 279). Láska je vždycky plodná, láska k Bohu je vždycky plodná, a pokud se necháš uchvátit Pánem, který tě obdarovává, sám budeš chtít rozdávat druhým.

Prosme dnes Pána, ať nám pomáhá prožívat každou zkoušku, čerpaje z energie víry, abychom byli vnímaví k vyčerpaným ztroskotancům dějin u našich břehů, abychom je také uměli přijímat s onou bratrskou láskou, plynoucí ze setkání s Ježíšem. Toto zachraňuje před mrazem lhostejnosti a nelidskosti.

Papež: Nelásku nelze ospravedlňovat

Vatikán. Dnešní první čtení (1 Jan 4,19-5,4) mluví o lásce a právě jí věnoval papež František ranní homilii. Apoštol Jan pochopil, co je to láska, zakusil ji a protože vstoupil do Ježíšova srdce, poznal, jak se tato láska projevila. Ve svém prvním listě nám říká, jak milovat a jak jsme byli milováni.

Papež vyzdvihl dvě apoštolova tvrzení, která považuje za zcela zřejmá. Prvním je zdůvodnění lásky: „Milujeme Boha, protože on napřed miloval nás“. Počátek lásky pochází z Boha, zdůraznil František: Miluji, protože vím, že Bůh mne miloval jako první. Pokud by nás nemiloval, nemohli bychom milovat ani my.

„Kdyby několikadenní novorozeně mohlo mluvit, určitě by nám vysvětlilo, že vnímá lásku svých rodičů. To, co činí rodiče se svým dítětem, učinil také Bůh s námi, miloval nás jako první. Tím se v nás rodí a roste naše schopnost milovat. Toto je jasná definice lásky: můžeme milovat Boha, protože on napřed miloval nás.“

Druhá pravda, kterou apoštol bez okolků vyslovuje, je následující: Říká-li kdo: „Miluji Boha“, ale přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Jan zde mluví o lži, a nikoli o pouhém omylu či neomalenosti, upozornil František, a z toho se máme poučit:

„Miluji Boha, modlím se, upadám do extáze – a potom odepisuji druhé lidi, nenávidím je, nemiluji anebo jsou mi jednoduše lhostejní. Apoštol neříká: Mýlíš se, nýbrž tvrdí: Jsi lhář. Toto slovo je v Bibli zcela jasné, protože lež je stylem ďábla, kterého Nový zákon nazývá otcem lži. Bible nám podává tuto Satanovu definici. Pokud tedy říkáš, že miluješ Boha, ale nenávidíš svého bratra, stojíš na straně lži, a v této věci se nedělají ústupky.“

Mnozí se snaží svou nelásku ospravedlňovat. Někdo třeba namítne: Otče, nepociťuji nenávisť, ale hodně lidí mi ubližuje, anebo je nedokážu snést, protože jsou to hrubci a nevychovanci. Apoštol Jan však mluví o konkrétnosti lásky, když píše: „Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí“. Jestliže tedy nejsi schopen lásky k lidem, od těch nejbližších po nejbližší, nemůžeš tvrdit, že miluješ Boha, jsi lhář, podtrhl papež. Neexistuje nicméně jen nenávisť, také netečnost vůči druhým lidem není dobrá, protože láska se projevuje konáním dobra, dodal.

„Pokud někdo tvrdí, že pije výlučně destilovanou vodu, aby byl pěkně čistý, zemře, protože něco takového neslouží životu. Pravá láska není jako destilovaná voda – je to voda všedního dne, se svými problémy, pocity, náklonností a nenávisť. Zamilujme si konkrétnost, neboť láska je konkrétní, nikoli laboratorní. Toto nás apoštol učí svými jasnými definicemi. Je tu však ještě jiný, poněkud skrytý způsob, jak nemilovat Boha ani bližního, a tím je lhostejnost: Nechci se do toho míchat, chci raději destilovanou vodu...Ty ale máš zakročit, abys pomohl, aby ses modlil.“

Papež František na tomto místě citoval chilského jezuitu, sv. Alberta Hurtada, podle něhož „Je dobré, když nekonáme zlo, ale špatné, když neprokazujeme dobro“. Pravá láska má vést k prokazování dobra, máme si zašpinit ruce při skutcích lásky, vysvětloval papež. Není to jednoduché, avšak vírou můžeme zvítězit nad světem, který nám brání v lásce. Na cestu víry však nevstoupí lidé, kteří jsou lhostejní, myjí si ruce nad potížemi, nechtějí se vměšovat do problémů druhých namísto toho, aby nabídli pomoc a konali dobro. Nevstoupí na ni ani falešný

mystici se srdcem destilovaným jak voda, kteří prohlašují, že milují Boha, ale pomíjejí lásku k bližnímu. „Kéž nás Pán naučí tyto pravdy – jistotu, že Bůh napřed miloval nás, a odvahu, abychom milovali bratry“, zakončil římský biskup dnešní ranní kázání v Domě svaté Marty.